

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Перику-братику!
 У Ворошиловградській,
 Чернігівській, Сум-
 ській та Миколаїв-
 ській областях некуль-
 турно ставляться до
 круп'яних культур.

*Про нас не дбають,
 не доглядають, тому
 й урожай наші низький.*
 Власноручними під-
 писами стверджуємо:

Григас
Просо, Кукурудза.

ПЕРЕЦЬ (до керівників Ворошиловградської, Чернігівської, Миколаївської і Сумської областей): — Е, товариші, якщо і далі діло так піде, то з вами каші не зварить!

Здоровенькі були.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Лист начальникові
Українського курортного управління
тов. І. А. СТРУЄВУ

Здоровенькі були, Іване Андрійовичу!

Іде, дзвенить, шумить зеленим шумом весна-красна. Відчиніть, дорогий мій, вікно, подивіться навколо, прислухайтеся, і ви самі скажете:

— А ти, Перче, маєш рацію. Весна таки справді йде.

Мені, звичайно, буде приємно почути з ваших уст стверджувальну відповідь, але не в цьому суть.

Весна — початок масового курортного сезону. Ще тиждень — два, і тисячі людей поїдуть у санаторії, в будинки відпочинку України набиратися свіжих сил, лікуватися, відпочивати. А чи всі підвідомчі вам здравниці готові до весняно-літнього курортного сезону? Я був би радий почути:

— Можеш не хвилюватися, Перче! Все враховано, все продумано, все в порядку.

Але я не почую цих бадьорих слів. Не все ще враховано, Іване Андрійовичу, у підвідомчих вам здравницях, не все продумано, не все гаразд. Там, дивись, ще ремонту не закінчили, там прорив з лікувальною частиною, а там, дивись, примостився якийсь шелихвіст і розкрадає собі на здоров'я державні продукти, лізе з руками й ногами в санаторну касу. На ниві кадрів у вас особливо багато неполадків.

Любителі похлібосољствувати за рахунок держави пруть у вашу мережу, як оси на солод, і треба сказати, що їм частенько везе. А коли вже такий «хлібосол» окопається десь — не жди добра. Живе свідчення тому — курорт Великий Любін у Львівській області.

Славен Великий Любін своїми цілющими сірководневими ваннами. Славен він мальовничою природою. Все є у Великому Любні і для лікування, і для відпочинку. І диво-дивне — з Великого Любена надходять десятки скарг і нарікань. У Великому Любні, виявляється, погано лікують. У Великому Любні, виявляється, не уважно ставляться до хворих. У Великому Любні, виявляється, харчують гірше, ніж на інших курортах.

Як, чому, на якій підставі? А виявляється, дорогий Іване Андрійовичу, що на пост директора цього курорту пробрався «хлібосол» Скат А. М.

Андрій Михайлович Скат уже шостий рік живе тут, як князюк, живе на широку ногу й благословляє той день і ту годину, коли Укркурпр зупинив свій вибір на його, Скатовій, кандидатурі, як найбільш підходящій для директорської посади.

Скат тягне все, що трапиться під руки: м'ясо, масло, цукор, яйця, крупи, муку, мило, білизну. Скат за спасибі годе у санаторній ідальні цілу свиту своїх попіхачів і підлабузників, щедро частує санаторними харчами своїх численних гостей і друзів. Скат утримує за державний рахунок досить потужне власне допоміжне господарство, продукцію якого реалізує домашня робітниця Мотя тут же, на території санаторію.

А. М. Скат п'є, гуляє, бенкетує, влаштовує бучні виїзди на полювання, розправляється з працівниками, які наслідуються протестувати, критикувати. Коли вже там про службу думати?..

Якось у Великий Любін завітала інструктор-бухгалтер Укркурпру В. П'ятківська. «Ну, тепер виведуть на чисту воду» — тьохнуло в Скатовій душі. Але В. П'ятківська виявилась інспектором лагідним, добрим. До скарг вона не прислухалась, у бухгалтерські grosбухи не заглядала. Пожила місяць на посиленому санаторному раціоні, погладшала, порожевіла і поїхала в Київ. А Скат живе, директорствує і здравствує у Великому Любні понині. От і їдь туди лікуватись!

Іде, дзвенить, шумить зеленим шумом весна-красна. Настає весняно-літній курортний сезон. Хочеться вірити, що його ніде не зіпсують скати і скатоподібні люди. Хочеться думати, що початок цього сезону буде кінцем їхнього перебування в здравницях, вам підпорядкованих.

От у чім суть, дорогий Іване Андрійовичу.

Привіт від усього серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

— Як справи?
— Нормально, як бачиш.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО

ПРИРЕЧЕНІ

Дехто з американських сенаторів, страждаючи хворобою Форрестола, пропонує розмістити уряд США у гірських потаємних печерах.

О, ні! Себе вам не сховати, —
Ви стільки людям зла вчинили,
Що відвернути час розплати —
Вам не знайти такої сили.

Супроти вас такий по світу
Лютує гнів простого люду,
Що вам, злочинцям з Уолл-стріту,
Не заховатися від суду.

В самій Кореї гніву того
Така страшна клекоче сила,
Що вас усіх би, до одного,
За мить у прах би спопелила.

Той гнів на вас влюбій країні
Стовпом огненным б'є до неба.
Тож не дарма своєї тіні
Жахастесь ви дома в себе.

Для страху єсть у вас підстави,
Дрижіть, прокляті лодожери!
Та від людської мсти-розправи
Вас не врятують ті печери.

Зернопульта

Зернопульта — машина для очистки й сортування зерна.

Машина не дуже складна, а продуктивність її чималенька: 5 тонн зерна за годину, і заміняє вона, як пише нам голова правління колгоспу імені Сталінської Конституції (Устимівський район на Кіровоградщині) т. Пінзул, шість віялок і 15–18 чоловік колгоспників.

Це — позитивні якості зернопульта.

Негативні його якості такі: на Україні його нема, бо його Сільгоспспостач СРСР на Україну не фондує, бо, мовляв, його повинні виробляти на місці.

Ну, от правління колгоспу імені Сталінської Конституції і звернулося до Міністерства сільського господарства УРСР з проханням допомогти колгоспові придбати два зернопульта.

Міністерство — до Сільгоспспостачу УРСР.

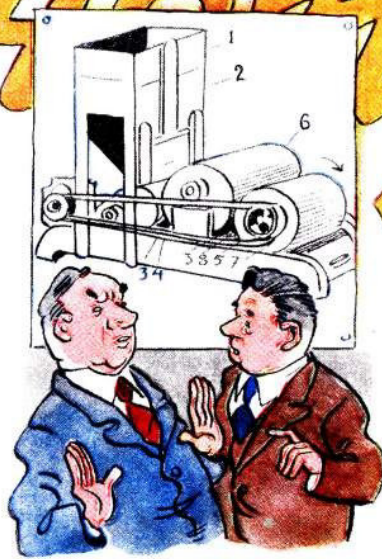
Сільгоспспостач УРСР до правління колгоспу: не фондується, треба виробляти на місці...

І — стоп машина!

Хто має виробляти зернопульта?

Голова правління колгоспу т. Пінзул пише (і правильно пише!):

— Подивіться на ту машину (зернопульта). Мені здається, що наша промисловість, яка виготовляє крокуючі екскаватори, земснаряди, трактори, складні молотарки, комбайни, — зможе зробити таку нескладну машину.

На Україні зернопульта є... на 114 сторінці другого тома Колгоспної виробничої енциклопедії.

Там ми з ним і познайомилися.

І треба визнати, що правильно зробив голова правління колгоспу т. Пінзул, що звернувся по зернопульта до Перця...

Ми так, грішним ділом, подумали: якби Сільгоспспостач УРСР взявся за нас видавати журнал «Перець», ми б, їй-богу, своїм редакційним колективом за місяць зробили б для колгоспу імені Сталінської Конституції два зернопульта.

Ну, що там такого складного?

Отак зверху — приймальний ківш (1), біля ковша — заслінка (2), потім іде стрічка (3), барабани (4 й 5), потім — барабан натяжний (6), рама (7) і шків (8).

Це й уся машина.

Окремо метеослужба УРСР — подає вітер.

Вітер дме...

Нам здається, що основною причиною того, що в нас не виготовляють зернопульта, є — вітер...

Метеослужба, очевидно, помилково подала його, замість степу, в канцелярії Сільгоспспостачу УРСР, а він, вітер, узяв та й видав у Сільгоспспостачу бажання допомагати нашим колгоспам.

ЦІЛКОМ ТАЄМНО

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я розкажу вам, друзі, про один дуже секретний документ. Тільки — між нами!

— Алло! Говорять з будівництва Каховської ГЕС. Чи готовий проект приміщення ремонтно-механічної бази, який ми мали ще торік одержати?

пером не перає

ЧУДЕСА ПЕРЕТВОРЕННЯ

У Слов'янській районній газеті «Більшовик» (Сталінської обл.) недавно була опублікована стаття про колгосп ім. Сталіна під заголовком «В перетвореному степу».

Автор статті, працівник райгазети Ф. Доля, і справді показав чудеса перетворення. Так, наприклад, Софію Іллівну Волощенко він називає передовиком боротьби за врожай 1951 року, хоч кожному в селі відомо, що вона вже другий рік не працює в колгоспі.

До кращих стахановців колгоспу Ф. Доля причисляє також Петра Лисенка, незважаючи на те, що він два роки тому виїхав з села.

Перетвореного степу Ф. Доля не показав. Він показав тільки, як сам перетворився на халтурника.

СПОРТИВНІ ГЛЕЧКИ

Юнак у спортивній формі вперше в житті зійшов на п'єдестал пошани. Віддунали слова про нагородження переможця, радісно посміхаючись, спортсмен бере кубок. Перша перемога, перший приз! Юнак радіє, хоч сам не знає, що ж у нього в руках — чарка, коновка, наперсток чи «стопка»... Йому не до того.

Повернувшись додому, спортсмен на найпомітнішому місці старанно прикріплює грамоту. Кубок теж треба поставити десь... Отут і починаються труднощі.

Носиться юнак з кубком по кімнаті. То поставити приз під грамотою, то забере приз з-під грамоти. Примостить на шафу, поставити на етажерку — подивиться, зітхне і знову бере його в руки. Повагається, подумає і раптом зробить рішучий крок в напрямі кухні. Там серед глечиків і каструль швидко знаходить для кубка місце і з полегшенням зітхає.

Дивно, але факт, що на Україні підстаканники останнім часом — це найпоширеніша різновидність спортивних призів. Їх можна побачити серед посуду і третьорозрядника, і відомого чемпіона. Глечики ще не дожили до такої честі. Зате їхні найближчі родичі — циліндричні вазони для квітів у ролі кубків потрапили до волейболістів Києва та Харкова, прикрасили кімнату переможця марафонського пробігу Київ—Святошино—Київ заслуженого майстра спорту Василя Гордієнка, можна їх зустріти і в ролі командних кубків. В одного лише заслуженого майстра спорту Євгена Буланчика набралася більше десятка цих виробів легкої промисловості. Сервіз, так би мовити!

Та й сервізи — теж призи! Один з них і по сьогодні перебуває в призах і постійно мешкає на кухні в легкоатлета з Сталіно Юдіна. Коли він, гордий переможець, підійшов до судівського столика і одержав приз, то аж розгубився — в його руках дзеленчав... срібний піднос з шістьма чарками.

Якщо й далі так піде, то комусь із спортсменів після важких і відповідальних змагань колись піднесуть чудовий глиняний глечик:

— Натє, товаришу спортсмен, і наш глек... Хай він нагадає вам про те, що в республіканському Комітеті в справах фізкультури та спорту про форму призів не дбають!

К. ПУШКАРЬОВ.

— Інститут «Укрдпроцивільпромбуд» слушає... Проект, питаєте?! Та що ви, що ви? Він у нас ще в проекті.

НЕЗВИЧАЙНІ пригоди

ПРОКОВТНУВ ЯЗИКА начальник Львівського облмісцевпрому т. Кузнецов і через те не спромігся досі відповісти Перцеві, яких заходів вжито по листу М. І. Нефедова, надісланому облмісцевпромові кілька місяців тому.

ЗАТЄМНЕННЯ КАЛЕНДАРНОГО МІСЯЦЯ серед білого дня спостерігалося у Чернігівському обласному бюро ЗАГС'у. Саме в цей час там і змайстрували свідоцтво, в якому написали, що громадянка Давиденко Д. М. народилася 31 лютого.

ЗАБЛУДИЛАСЯ в паперових хащах другої Потіївської МТС (на Житомирщині) премія комбайнера Сидоренка В. Р. Розшуки, влаштовані директором МТС т. Подрядовим, не мали успіху.

ЗБУНТУВАЛИСЯ БРИЧКИ в 1-му відділенні Старобільського зернорадгоспу ім. Шевченка, на мащення яких директор радгоспу т. Каніщев списав 10 кілограмів нібито зіпсованого вершкового масла. Брички, які й не нюхали масла, обурені з того, що за їх спинками розкрадається радгоспне добро.

ЗВІРЯЧІ РОЗВАГИ ЯНКІ-ОКУПАНТІВ

Американський верховний комісар у Західній Німеччині Макслай заявив, що американці повинні почувати себе в окупованих країнах, як дома.

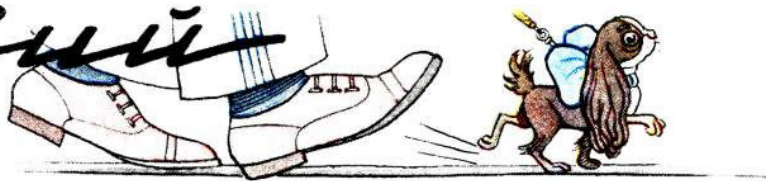
Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Не бійся, донечко, грати у нас міцні!

Щасливий пес

Чому я пишу тільки про сумні явища життя? Мої чутливі друзі незадоволені з цього.

— Як ти можеш помічати навколо саме тільки лихе? — питають вони в мене. — Чому ти пишеш тільки про голодних, убогих і страждених? Хіба немає на світі нічого іншого, крім безпритульних дітей, що торгують газетами і збирають на вулицях недокурки; убогих селян, що готові вбити один одного за вершок землі або ковток води; замучених у тюрмах в'язнів; людей, що стали жертвами безправ'я; хворих, позбавлених лікарської допомоги? Хіба на світі не залишилося нічого гарного й приємного? Чому в усіх твоїх героїв змарнілі обличчя й серця покраняні горем? Хіба в нашій країні немає жодної щасливої людини?

Як не бути! Слід тільки добре пошукати. Для цього не треба далеко ходити: в нас усе відкрито, все видно. Звичайно, є в нас не тільки веселі, щасливі люди, є навіть щасливі собаки. І я вирішив цього разу писати не про голод, страждання й ненависть, а про достаток, ситість і любов.

У тій частині міста, де я живу, широкі асфальтовані вулиці, їх прикрашають молоді сосонки, посаджені вздовж проспектів; проте, тіні від них небагато. Виростити кожну таку сосонку коштує дорожче, ніж навчити одну дитину в школі.

Кожного ранку тротуарами прогулюються вишукано одягнені молоді матері, які возять у чепурних колясочках своїх червонощокких, угодованих дітей.

На шовкових ковдрах у колясочках лежать різні іграшки. Їх так багато, що діти не знають, за котру взятися: то торохтять брязкотельцем, то тягнуть у рот дудку. Поряд з колясочками ідуть старші діти. Стріпаючи кучериками, вони щось розповідають своїм матерям. Частенько молоді жінки збираються до гурту і весело гомонять, доручаючи дітей чисто одягненим нянькам і мамкам.

У маленькому сквері відгородовані дітлахи вовтузяться в піску з відецьями й лопатками: вони копають річки, споруджують палаци, а потім руйнують все це ударом маленького кулачка.

Стежачи за ними, сидить з іноземною книгою в руках гувернантка в білій панамі. Літня дама в моднім капелюсі розважає примхливого онука. На іншій лавці три-чотири гарненьких мамаші плетуть щось і заразом перемивають кісточки своїх знайомих.

Тут на всьому лежить печать достатку й покою.

Та разом із тим на всіх обличчях вираз надзвичайної нудоти. Павутиння нудьги, яке обвиває цих людей, так тонке, що його відразу й не помітиш. Але придивіться уважніше — і ви побачите цю нудоту в байдужому холодному погляді, почувте її в пустому, вимушеному сміхові. Ці люди, здається, зовсім не слухають один одного, не чують вони й самих себе; здається, ніби думки їхні витають десь далеко, насправді ж у них немає ніяких думок. Але вони не страждають од цього. Хай їм і не весело, але вони сміються. Вони не завжди бувають задоволені життям, але зовсім не бажують змін.

Кожного разу молодий високий парубок — судячи з застібнutoї на всі гудзики коричневої сукняної куртки, швейцар або лакей з багатого дому — прогулюється вулицею з маленьким песиком. Песик цей, з вершок завбільшки, теж поважно дріботить на плетену сап'яновому поводку, з сап'яновим нашийником. Кудлаті, кофейного кольору песиків ву-ха звисають до землі.

Лакей пристосовує свій крок до песика. Якщо йому захочеться трошки постояти, — він чекає, якщо песикові здумається йти далі, — він знову йде за ним.

У вогку, холодну погоду на песика одягають світлокоричневу сукняну попонку, облямовану темносиньою тасьмою. Попонка, вичищена до блиску, щільно обгортає песикову спинку, зручно обхоплює лапки й застібується під черевцем. Видно, що пошив її чудовий кравець. Коли песик, за відомою потребою, підбігає до дерева, лакей — здоровенний паруб'яга, який міг би легко скопати мотигою велику ниву, — шанобливо чекає, поки улюбленець його пані закінчить свою справу. Потім вони знову поважно рушають далі.

Цей песик у чепурній попонці не відповідає на гавкіт інших

собак. Навіть, якщо який-небудь величезний пес, що зірвався з поводка, підбігає до нього з явним наміром дати прочухана, він не звертає уваги на це і йде далі: його захистить лакей. А збіжаться кілька собак, лакей ніжно бере свого вихованця на руки, дбайливо витирає запаровану шерстку, і в очах його видно неприховану тривогу: «Чи не трапилось чогось із песиком?» Поки слуга обмацує його з усіх боків, песик, певний, що йому не загрожує ніяка небезпека, з цікавістю поглядає вниз, облизується, крутить хвостиком.

Одного разу я зустрів цього лакея у м'ясній крамниці. Він довго розглядав нутрощі підвішених до стелі баранячих туш і, нарешті, звелів зважити потрухи молодого баранчика.

— Не можу зрозуміти, — сказав лакей, перелічуючи здачу, — чому ви не продаєте окремо баранячу печінку: наш песик ні легенів, ні серця не їсть. Ми он і печінку подаємо йому тільки варену. Якщо до печінки додати хоч шматочок легенів, — він і не доторкнеться. Ветеринар каже — для його шлунку шкідливо. Авжеж: тварина, а розуміє! Дивна річ...

— Ти що, не чуєш? — звернувся лакей до хлопчика, що збирався було загорнути потрухи. — Печінку загорни, а все інше викинь геть!

І, взявши покупку, лакей вийшов із крамниці.

Удруге я побачив його біля воріт великого саду, повного пахучих квітів. Тримаючи в руках пухнасту байкову ковдру, лакей сідав у великий лімузин. Помітивши, що в ковдрі щось ворухиться й скавультить, я не витримав і спитав:

— Що це? Щось сталося з песиком?

— Ні, — промимрив лакей, змирявши мене поглядом, — Хвала богові, нічого не сталося: сьогодні песик трічі кахикнув. Весною він завжди кашляє, але пані схвилювалася. Повезу до лікарні, хай оглянуть.

Лакей обережно, щоб не вдарити песика, сів у машину. Лімузин набрав швидкості й зник.

Наступного дня я знову зустрів лакея біля саду. Він вів на поводку гостроморду собачку з білою довгою шерстю. З ним був другий слуга у такому-ж, як у нього, коричневому костюмі.

— Що сталося? — зацікавився я. — Обміняли песика?

Лакей змирав мене презирливим поглядом, проте удостоїв відповіді:

— Що ти! Наш песик у саду. Чуєш, з будки голос подає?

За огорожею біля панського дому стояла фісташкового кольору будка, не менша, як будиночок садівника. Звідтіль чувся уривчастий гавкіт.

— Як же це так? — здивувався я. — Адже ваш песик ніколи не гавкає?

— Е, — сказав лакей, — тут інша справа: зараз він гукає сучечку. — І, глянувши на другого слугу, посміхнувся. — Наш песик зовсім рознервувався. Пані відразу ж по ветеринара послала. Та лихо, бач, у тім, що нашому песикові не так легко підходящу пару знайти. «Мені, — каже пані, — подавайте тільки породисту, а то в нашого песика характер зіпсується». Я зовсім з ніг збився, поки знайшов їй собачку до смаку.

Лакей вкоротив поводок, і гостроморда біла собачка підійшла до його ноги.

— Зате полюбуйтеся, така ж породиста, як і наш! У неї он і постава шляхетна. Наші хазяїни обміркували й вирішили, що підходяща. — Лакей одчинив хвіртку й, звертаючись до приятеля, сказав: — Ходімо глянемо, чи сподобаються вони одне одному...

Разом з білою кудлатою собачкою, яка йшла, мов кокетлива молода, манірно вигинаючи стан, вони зникли в саду, обнесену високими ґратами.

Я так люблю все живе, я хочу, щоб усі жили красиво й щасливо. І коли я бачу щасливим бодяй одним-одного пса, моє серце сповнюється радістю. Я зовсім не для того народився на світ, щоб писати тільки про сумне. Моя душа горить бажанням розповідати про приємне, радісне й веселе. Ах, якби всім моїм співвітчизникам випала на долю бодяй десята часточка того, що має цей щасливий пес, даю вам слово, я не написав би більше жодного сумного оповідання.

* Сабахаттін Алі — видатний турецький прогресивний письменник і громадський діяч, вбитий турецькою реакцією в квітні 1948 року.

ДИПЛОМОВАНІ ХАМИ

Коли Надя Годунова втяжко занедужала, біля неї не було ні матері, ні батька. Дівчинка дуже рано зосталася сиротою. Старша сестра Марія заманила її рідну матір. Вона ночей не досипала, упала біля хворої, боролася з її недугою навіть тоді, коли вже й лікарі опусли руки.

Минуло багато тривожних днів, багато безсонних ночей. Нарешті, Надя встала з ліжка. Невблаганна хвороба залишила-таки сліди: ходити дівчинка могла тільки на милицях.

Бухгалтер Марія Кононівна Годунова робила все, щоб вивести дівчину в люди. Вона допомогла їй закінчити медиствту. Потім аспірантуру. Надя Годунова стала кандидатом медичних наук.

Вийшовши заміж за юриста Крилова, вона змінила прізвище, а разом і своє ставлення до рідної сестри-рідниці.

Працьовита Марія Кононівна Годунова старшим бухгалтером республіканських курсів Міністерства торгівлі. Їй п'ятдесят вісім років...

Якось Марія Кононівна не вийшла на роботу. День минув, другий. Пішли співробітники провідати свою товаришку. І як же вони здивувалися, не заставши її дома. Вчена сестричка відповіла, що Марія Кононівна вже кілька днів не ноує дома...

— Що за дивина? Чому раптом? Криловим, бачте, тісно: на чотирьох членів сім'ї у них всього-на-всього 61 квадратний метр житлової площі! Не личить дипломованим христіві та кандидатів наук жити у такій тісноті, тому й «прости» вони Марію Кононівну вибиратися на всі чотири боки.

Кандидат медичних наук — тонкий психолог. Коли чоловік-юрист, розмахаючи кулаками, починає «розмовляти» з її старшою сестрою, вона швидко замикає двері.

Недавно Володимир Дмитрович Крилов так переконаливо «поговорив» при закритих дверях з Марією Кононівною, що та після цього тяжко захворіла...

Отак і на старості літ дядя від дорогих родичів, від хамів з дипломами.

І даремно колектив Українського інституту клінічної медицини, де працює Н. К. Крилова, і колектив Міністерства сільськогосподарства УРСР, де посаду юриєконсульта займає В. Д. Крилов, вважають, що чужа хата — не кришка.

Коли в хаті не чисто, коли в ній запахло цвілля, — хату треба провітрити!

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

НАРЕВІЗУВАВСЯ або ІНСПЕКТОРСЬКИЙ РЕЙД ХАПУНА-ХАБАРОВСЬКОГО ПО ТОРГОВЕЛЬНИХ ТОЧКАХ

Мал. БЕ-ША

Від ПЕРЦЯ. Хапун-Хабаровський — прізвище вигадане. Наш художник на ходу робив зарисовки і в метушні не помігнів, куди про-

шмигнув цей здиришк. Буду вельми вдячний тим читачам, які повідомлять справжнє прізвище та місце перебування Хапуна-Хабаровського...

ДЛЯ ЧОГО ІСНУЮТЬ ШЛЯХИ?

ЯКБИ НАШ кореспондент звернувся до завідуючого Чернігівським обласним відділом Бенедикта Арсентійовича Бика з таким неслухняним запитанням, то одержав би ще більш несподівану відповідь: — Ну, а як же без шляхів? Як би, приміром, я міг керувати своїм відділом, якби не було шляхів? Взяко мені було б... А так я слуху собі в машину і покочу як по скатертині. Сьогодні залетів до шляхового майстра Верхівської дистанції т. Лагойка, ухопив у нього жваве пороса, на машину — і пісня усю!

Залетів завтра на Анисівську дистанцію, набрав собі і співробітників лат на огорожу, — і тільки піл стовпом за мною! Згодом підскачав на ту ж дистанцію, набрав для своєї корівки сіна — і полався... Або ще й так. Що б в робили без шляхів, якби до вас завітав гість із столиці, заступник головного бух-

галтера Головашляхуправління УРСР т. Діленко? А з ним дуже просто... Дав йому машину шляхової станції № 23, та й показав шлях на Варвинський район. Подався він туди, купив собі сього-того, сяку-таку свиню і відіправив ту сякушину в Київ. За чотири дні змоталася машина. І безплатно. За рахунок держави, тобто. А ви питаєте, для чого існують шляхи? Що то — не спеціалісти!

КОРИТОЛЮБСТВО

ФАКТ такий, що у пісню аж просять:

Ой, у дворі корито.
Повню водою наліто!..

Це — у дворі заступника голови виконкому Новомосковської (на Дніпропетровщині) міської Ради т. Соловйова.

Що ж то за корито? Добре корито, бетоне. Важить дві з половиною тонни, вміщує в собі дві тисячі літрів рідини. Належа-

Перечниця

до воно міськхарчокомбінатові, сподобалося товаришів Соловйова, навантажилося за допомогою автокрана на автомашину і перекочувало у двір заступника голови. За спасибі, без конячки грошей.

Для чого ж у нього води наліто? Ясно, для чого. Щоб у кориті рибка плавала, душу заступникової голови веселила, естетичною насолодою сповнювала. Бо який же з нього заступник голови буде без корита? Не солідно!

І другий факт. Секретар того ж виконкому т. Ліліт доповідає, що на шпалпроєктувальному заводі є чаунивий котел місткістю теж до тисячі літрів, до трьох тонн вагою.

Поздзвонив секретар в одну організацію, викликав автомашину з автокраном, і поїхало корито з заводу до секретарського двору.

Тепер і в нього є корито, водою

наліте! І теж за спасибі. Теж солідно виходить...

А ще солідніше вийде, коли доведеться згаданим товаришам транспортувати корита на свої місця. Тут уже дзвонити доведеться не телефонами, а власними карбованцями...

ЯК НА ЦИМБАЛАХ

КЕРІВНИКИ Новобузької заготконтори райкоопспівки не дотримуються прислів'я: «Не дав слова — крипсья, а дав слово — держись». За договором, що його склав від імені контори т. Штрабай з колгоспом «Сталінський шлях», колгосп минулого року повинен був одержати вантажну автомашину. Але поки що колгосп має лише договір. Скарги правління артілі до Миколаївської обласної контори лишаються без наслідків.

Видно, згаданим кооператорам дотримують такого прислів'я: «На словах — як на цимбалах, а на ділі — як на балайці!»

ОБОПІЛНЕ ОКОЗАМИЛЮВАННЯ

ПРИШОВ до Перця лист із колгоспу ім. Гадіца, Великокоптяцького району, Закарпатської області. Писався в тому листі, що Мелітопольська бурова ділянка забурилася і ніяк не закінчить будівництво артезійського колодязя, яке вона розпочала ще в 1950 році.

Послала редакція листи до Закарпатської обласної контори. Не минуло й п'яти місяців, прийшла з обласної контори (за підписом її начальника т. Трача) відповідь. Та ще й яка! Весела! Не турбується, мовляв, артезійський колодязь забурилася і «завало» в експлуатацію по обов'язковому акту.

Аж тут знову пишуть з колгоспу, що ніякого обов'язкового акта не було, бо вода з колодязя не йде й по сьогодні.

Отак т. Трач обов'язково обішлює: і колодязя не добувають, і окомзамильовану відповідь редакції дав.

АВТОКОБИЛЬНИЙ ТРАНСПОРТ

Багат і славен (славою, щоправда, недоброю) т. Коломієць — комерційний директор паровозоремонтного заводу імені Шевченка, Одеської залізниці.

Ваганий особливо тим, що любить городи годородити: біля садби — город, біля підсобного господарства — теж, з фонду завкому — також прихови клатки земельки. Сам він городів не обробляє, — робітники заводу і підсобного господарства все роблять за комерційного директора. А директор трудиться не любить.

Його привабляє те, що на городах росте. Від заводу до городу, а з городу в господоу літає Коломієць на державній автомашині, як на власній кобилі, аж тай шумить. Тепер він добрива завозить на численні володіння свої.

І дружина його з кобилі, сіреч з автомашини, також не згазить: гарцює то на базар, то з базару, то за жомом, то по сіно, то до родичів.

Другий вершник — директор Ємельчінського льонозаводу (Житомирщина) т. Греско — теж не переможений з державною власністю. П'ять ночей і днів не давав він відпочинку заводській автомашині. Ганяв, сердешну, від Ємельчінного до Фастова і назад, перевозив, за грошки, звичайно, на нове місце проживання якогось перешкоджого.

Є ще люди, які дивляться на державні автомобілі, віддані в їх розпорядження, як на своєрідні даровані автокобиля. Не дивлячись їм в зуби, чи то пак в радіатори, вони ганяють їх, куди заманеться. В документах все оформляють так, що й комар носа не просуне.

Директор Греско, приміром, записує в документи, що машина ходила в гавк (он куди!) за матеріалами.

Комерційний директор Коломієць взагалі не перед ким не крється — дирекція заводу про все знає і... мовчить.

А давно пора гукнути любителям дуже дорогого для держави автокобильного транспорту: — Згазьте, приїхали!

Г. ПАВЛЕНКО.

Забута вітрина з вітром говорила... Розповідала вітрові про те, що їй дуже набрило бути порожньою дошкою, що їй хотілося б щодня прикрашатися свіжою газетою, щоб не заростали стінки-форніки до неї... А таких вітрин, забутих, порожніх, ще немало по містах та селах. Це там, де товариші, яким доручно дивитися за вітринами, думають, що вітрини існують тільки для того,

щоб отак з вітром розмовляти. Перечь вирішила трошки попрацювати за таких товаришів і заповнити порожні вітрини. Повій, тишном-нишном над конним зображенням на вітринах личом, проглянулася зліва направо, познайома з секретарем парторганізації Київського будівельно-монтажного управління № 2 т. Шульгином М. І., з начальником Сам-

бірського вокзалу т. Кученком К. Л., з завідувачою Бердичівським міським відділом культосвітньої роботи т. Ємельяновою Ю. Г., з завідувачим таням же відділом у Житомирі т. Сафронюком А. Ф., з директором Чернігівського кіногоспарту ім. Щорса т. Дальською О. Г. Це все ті, що не дають, щоб їхні вітрини були газетними. Хай же любуються тепер вітринами портретними!

Життя „НАГРУЗКОЮ“

ПРИЄМНІ ФАКТИ

Ми беремо інтерв'ю в заступника міністра торгівлі УРСР Федора Степановича Мутиліна і в заступника голови правління Укоопспілки Георгія Федоровича Башлаєва. Бесіда відбувається в дружній обстановці, в атмосфері цілковитої відвертості. Співбесідники розказують нам про загальний стан торгівлі на Україні. З'ясовується в повному обсязі, що в нас є чим торгувати:

— Ось у 1951 році державні й кооперативні торговельні організації продали населенню на 15 процентів товарів більше, ніж у 1950 році. Бавовняних тканин продано більше на 22 проценти, шовку — на 38 процентів, взуття — на 15 процентів.

Дуже приємні проценти!

Далі з'ясовується, що в нас є де торгувати. У нас величезна торговельна сітка: десятки тисяч сільських крамниць, десятки тисяч різноманітних магазинів у містах.

Дуже приємна сітка!

Нарешті, обидва співбесідники повідомляють, що наша промисловість дедалі більше й краще задовольняє попит споживачів; значно поширився асортимент товарів, підвищилася їхня якість.

Дуже приємні факти!

ДОРОГА НЕПРИЄМНІСТЬ

— До речі, про якість, — каже т. Мутилін. — Треба відверто сказати, що тут у нас, на жаль, ще трапляються великі неприємності. Побачили б ви, якого взуття наробила Житомирська взуттєва фабрика. Неначе нарочито взялися віднайти від нас покупця. Вищирішили їхнє взуття гвіздками, покорчилося, закабулки на відльоті. І збиралося такого взуття на Житомирській базі Головлегзбуту не мало, не багато, а на 5 мільйонів карбованців!

— Дуже дорога неприємність! І що ж далі?

— Ми вжили рішучих заходів. Міністерство разом з Укоопспілкою видало накази № 23 і № 24, якими категорично заборонило торговельним організаціям брати взуття на Житомирській базі.

— А чому ж раніше не вдарили по бракоробам?

Тут співбесідники на хвилину задумуються, а потім в один голос кажуть:

— Вивчали питання і погоджували...

У розмову включається начальник відділу торгівлі промтоварами мінерства т. Коленко.

— Промкооперація теж частенько постачає нам брак. Не краще від житомирських шевців-партачів шийють взуття полтавські артілі «Прогрес» та ім. Міжнародного дня кооперації, дніпропетровська артілі «Червоної чув'ячки», одеська — ім. Шаумяна, винницька — «Робітник» і багато інших.

— А ви продаєте їхнє взуття і псуєте споживачам настрої?

— О, ні! Ми й тут вжили заходів. Разом з Укоопромрадою видали наказ, яким категорично заборонили брати взуття в цих артілях.

— А до наказу торгували бракованим?

— Бачите, ми вивчали це питання...

Вивчали! А що ж там було вивчати? Бракоробів давно треба було бити карбованцем.

— Що ж ви ще вивчаєте? — цікавимося.

— Асортимент, — відповідає т. Коленко. — Власне, асортиментні анекдоти. Наприклад: місцева промисловість Харкова виробляє чоловічі шкарпетки тільки 25-го розміру, а в Полтаві роблять жіночі панчохи тільки 21-го розміру. Отож харків'янам і полтавчанкам доводиться битися над проблемою, як підігнати свої ноги під ці розміри, бо інших шкарпеток і панчів у продажу нема. Ми зараз готуємо матеріали для відповідного рішення про асортимент.

У добрий час! Краще вже пізно, коли раніше не збиралися.

ОЙ, БУВ, ТА НЕМА...

Тут ми вирішили додати до розмови про торгівлю невелику «нагрузку» — факти з листів наших читачів. Може буде вивчатися питання і про порушення правил радянської торгівлі, то ці факти знадобляться.

Славне місто Миргород! Багато в ньому магазинів, ларків, буфетів. Та що в них робиться? Кращий крам іде прямо з бази міськторгу і прямо в руки друзям керівників міськторгу.

І кадри у Миргородському міськторзі уміло підбирають. Вигнали із вокзального буфету темпу особу Пархоменко. Знайшла вона притулок у міськторзі — знову доручили їй буфет. І рідко хто виходить тепер з цього буфету Пархоменковою не обміреним, не ображеним, не образеним.

Директор міськторгу Грищенко часто в магазині і буфеті заглядає, але не бачить, що там робиться. Навіть і тоді не бачить, коли вже пальцем йому показують.

А ось голова робкоопу Угрюдського цукрокомбінату Дехтяр (Краснопільський район, Сумської області). Він добре набив руку (і кишеню) на торгівлі. Навантажив торік Дехтяр картоплю на

машині і повів у Донбас. Продав він її там, як сам знав. Уміє Дехтяр менжувати й промтоварами. Зайшов у центральний магазин інженер т. Мурза і вибрав собі пальто. Подивився на ціну — 380 крб. Пішов додому за грошима. Приходить, а ціна на те пальто вже підсочила до 700 крб. Зате на пальтові, крашої якості, яке купив собі Дехтяр, ціна впала до 380 крб. Обсадився Дехтяр родичами і торгує, а голова райспоживспілки т. Бугрик не нахвалиться ним: «Оце комерсант, так комерсант!».

А от у Вороновиці на Вінниччині так торгують, немов у піжмурки з споживачами граються. Заходять покупці на костюм чи на пальто набрати, а продавці тільки руками розводять: ой, було, та нема... А потім виявили той крам під прилавком у першому філіалі сільмату (зав. філіалом Пельшек) і в самому раймазі (директор Гарник). Для кого це ховалося? Для приятелів і знайомих чи для власної комерції?

ПУДРА З КОЧЕРГОЮ

— А питання про торгівлю з «нагрузкою» ви не збираєтесь вивчати? — запитуємо знову.

— Бачите, — відповідає заступник голови Укоопспілки т. Башлаєв, — ця позиція в нас спокійна. Скарг не одержуємо. Працівників споживчої кооперації категорично попереджено про неприпустимість такої торгівлі.

Дуже добре, що попереджено. Жаль тільки, що не дійшло ще те попередження, наприклад, до Василя Терентійовича Антошка — голови ССТ, яке обслужує Норинську, Великохайчанську та Бондарівську сільради, Овруцького району на Житомирщині.

Наказав Антошко не продавати печеного хліба й борошна без залежалої риби, яку він не знати де добув. А продавці Іванов, Хрус і Розенштейн раді старатися: почали «грузити» до хліба й борошна підозрілу рибу. Споживачі в гвалт, а Антошко їм у відповідь: «З рибкою борщ їж, коли хоч, а не хоч, — вибачай і ложечки не вмочай...»

У крамниці ССТ в селі Хухра, Охтирського району на Сумщині, можна почути таку розмову:

— Вам потрібне скло до семилінійної лампи? Прошу! — каже продавець Крючко, — але разом візьміть і скляну банку. Не хочете банки? Тоді беріть пачку «мухомору». Не хочете — як хочете, світліть без скла.

Жваво «грузить» Крючко. До соди додає гранчасті склянки або коробку пудри. До гасу — рогача або кочергу. Жаль тільки, що не знайшлося ще доброї кочерги, щоб вигребти його з-за кооперативного прилавка.

У КООПЕРАТИВНІЙ КИШЕНІ

І поставили ми останнє запитання про боротьбу з крадіжками й розтратами.

— На цих позиціях почуваємо себе ще неспокоїно, — відповідає т. Башлаєв. — Відбиваємо атаки на кооперативну кишеню шахраїв, які засіли ще подекуди в нашій системі. Водяться ці людиці на Тернопільщині, на Одещині, на Волині... Рекорд по розтратах побилла споживча кооперація Тернопільщини. Відсутність контролю, поганий добір кадрів торговельних працівників призвели тут до цього сумного «рекорду». Є рекордсмени й по інших місцях.

Тут ми знову не втрималися і дали «в нагрузку» до розмови нові факти.

У курортному місті Брюховичах, Львівської області, завідує складом міського споживчого товариства Гуманицький. Він не утруднює себе передачею краму до крамниць, а продає його тут же «на корню» по підвищених цінах. Ревізія виявила в Гуманицького лишки, але акт ревізії з допомогою голови МСТ Мандрницького приховали. І почуває себе Гуманицький на складі, як на курорті — і поправився, і посвіжішав. А до того ще й знахабнів — контролю немає, роби, що хочеш!

Ворошиловградський міськпромторг, яким керував Комишан, піривку не робив інвентаризації в магазині № 49. А завідуючий магазином Єфремовій Ніні Тимофіївні тільки цього й треба було. Розтратила вона добру суму грошей та й вибула в невідомому напрямку. Шукають тепер Єфремову, шукають, на кого б вину скласти, що перевірки не було. А Комишан пішов з міськпромторгу до міськхарчоторгу. Далі від гріха!

***

Багато важливих питань уже вивчили в Міністерстві торгівлі і в Укоопспілці. А от про питання добору кадрів взяли та й забули.

Ми побажали товаришам успіхів у вивченні цього основного питання і закінчили наше інтерв'ю.

Ол. ГРОМОВ.
Л. ГРОХА.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

НЕЗАБУТНЯ ЗУСТРІЧ

Одного пізнього вечора темною вулицею Мангейма (Західна Німеччина) повертався з заводу якийсь робітник. П'яний американський солдат з пістолетом у руці прожогом кинувся до нього. Лишилося невідомим, що хотів зробити заморський вояка — просто обняти робітника чи навести «новий порядок» в його кишенях, бо до глибини душі збентежений довгожданою зустріччю робітник погладив американця по голові замашним шматком залізної труби.

Як не повіриш після цього американським пропагандистам, що населення окупованих країн влаштовує американцям незабутні зустрічі?

Адже почастований трубою янкі, справді, і вмере — не забуде своєї зустрічі з робітником.

ФРАНКИ І ТАНКИ

Перед маршаллізованим бельгійським урядом стоїть широкий вибір. Наприклад, за 10 мільйонів франків він може або побудувати сорок будинків для робітників, або купити один літак-винишувач в Америці.

Уряд вибирає одне: американські винишувачі.

За 15 мільйонів франків можна або забезпечити взуттям 30 тисяч чоловік, або придбати один американський танк.

Уряд вибирає одне — купує танки.

Для бельгійського народу лишається вибір трохи вужчий — вибір між голодом і злиднями. Проданий і одурений своїми правителями, він мусить вибирати з двох обоє...

ВОРОГ СВІТЛА

Одним з перших заходів нового єгипетського прем'єра Ахмеда Нагіб Хілалі-паші було закриття Каїрського університету, студенти якого вимагали виводу англійських військ з Єгипту.

Прем'єр-міністр зухвало обіцяє
«Бунтарський дух» розвіяти дотла;
Учення — світ,
а світло ж заважає
Творить прем'єру темні діла.

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ.

ЧУМНИЙ ПАЦЮК УОЛЛ-СТРІТУ

Євген БАНДУРЕНКО

РОЗМОВА ПАЛІЯ ВІЙНИ ІЗ СВОЇМ ПОРТРЕТОМ

(ЗА НАРОДНИМИ МОТИВАМИ)

Розмовляв палій війни
Із своїм портретом:
— Бомба атомна, на жаль,
Вже не є секретом...

Ну, тоді водневу в хід
Пустять наші Штати,
Все ми зробим, щоб війну
Швидко розпочати.

А задумавшись на мить,
Вже спитав з одчаєм:

— Ну, а що, як ми війну
Все-таки програєм?

Відповів йому портрет:
— Трапиться нещастя —
Доведеться тоді нам
Ролями мінятися.

Хоч проси тоді, хоч плач,
Хоч скажи навприсядь,—
Мене знімуть назавжди,
А тебе — повісять.

ЧИ ГЛИБОКА ЗАТОКА

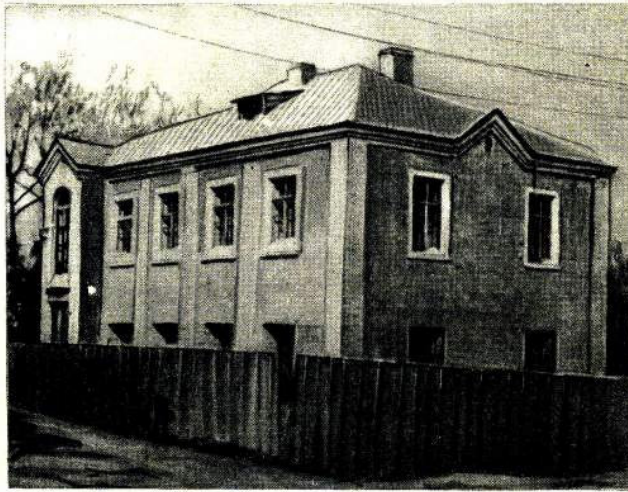
У Кореї, де ревуть
День і ніч гармати,
Із оточення йдучи,
Стрілись два солдати.

Із розгромлених полків
Трумена вояки
Оглядаються кругом
Та дрижать від ляку.

Партизани з трьох боків,
Спереду — затока,
Запитав у Джека Джон:
— Чи вона глибока?

— Та, мабуть, глибока, Джон,—
Мовив Джек в тривозі,—
Бо три дні, як полк пірнув,
Не виринув досі...

БУДИНОК, ВКРАДЕНИЙ У ДЕРЖАВИ

Цей новий двоповерховий кам'яний будинок, що виріс, як з-під землі, на вулиці Ніжинській, № 7, у м. Києві, належить Леоніду Івановичу Блінову, директору школи ФЗН № 30.

Другий поверх будинку вже готовий, частину його Леонід Іванович вже встиг навіть здати квартиронаймачам. Будівництво нижнього поверху теж наближається до кінця.

Хай вибачить нам нотаріус, який засвідчив документально, що ця велика споруда — приватна власність Блінова.

Ми з цим незгодні. Хіба можна назвати приватною власністю будинок, побудований з матеріалів (цегла, дошки, вапно, цемент, бітум, азбошифер і т. д.), виписаних для новісінької школи ФЗН і безсоромно привласнених Бліновим?

Чи можна вважати, що будинок цей — приватна власність Л. І. Блінова, коли відомо, що рішенням бюро Жовтневого райкому КП(б)У м. Києва йому оголошено догану (тільки догану!) за те, що, ставши забудовником, він не раз і не два залазив у державну кишеню, будував будинок силами учнів очолюваної ним школи?

На якийсь час, після рішення бюро райкому, Блінов притих, вичікуючи, поки про нього забудуть.

Та ось вже надворі весна. Пора завершувати будівництво, і Блінов завчасно почав заготовляти необхідні матеріали. І знову ж таки — за рахунок школи, де він директорствує.

Скоро Блінов справлятиме новосілля.

Перець запрошує на свято до Л. І. Блінова прокурора Жовтневого району м. Києва, а то він людина дуже чемна, без запрошення не наважиться прийти.

З І Й Ш Л И З М І Р К И

«Ательє Одеської фабрики індпошиву приймають замовлення на пошиття верхнього і спіднього, дитячого й дорослого, чоловічого й жіночого одягу!» — скрізь і всюди сповіщають аршинні букви оголошень.

Це реклама.

А ось і факт.

— Ви хочете замовити пальто? Читайте, будь ласка: «У зв'язку з повним завантаженням майстрів, замовлення на пошиття верхнього і спіднього, дитячого й дорослого, чоловічого й жіночого одягу не приймаються». Так повідомляють кривенькі знаки саморобної об'яви біля столу замовлень.

Чому ж вірити? Для чого ж дзвонить реклама, коли «замовлення не приймаються»?

— Як для чого дзвонить? — спалахує директор фабрики Лібін. — А ми повинні освоювати 60 тисяч карбованців, відпущених на рекламу? Га? Чи може нехай пропадають державні гроші?

Гаразд. Заглянемо за рекламу. Майстри дійсно завантажені, адже самому тільки Лібіну ательє № 7 пошло троє драп-велюрових пальт. Дружині головного бухгалтера Горштейна перед Новим роком довелося пошити чотири сукні і пальто. Інспекторів по кадрах Дашевської — двоє пальт і костюм. Обліковцеві ательє № 2 Баркан — четверо пальт. Але не думайте, що це значиться в якихось бухгалтерських документах чи інших записах. Дашевська там фігурує під псевдонімом, скажімо, Іванової, Лібін там уже може бути Марфою Дормидонтівною Петренко і т. д.

«Завантажені роботою» майстри, як і сам їхній добродійник Лібін, — люди, що бачать на аршин в землю. Сліди своєї роботи вони старанно і майстерно заштопують і загладжують. Все, що значиться в документах, — то не сліди. Добра половина замовлень оформлена на вигадані прізвища. Дюжина взятих на вибір прізвищ і адрес виявилась дюжиною безсоромних вигадок: жодного згаданого в квитанціях замовника знайти в Одесі не пощастило. Це тому, що всі «сліди» показують на одну адресу — на Одеський ринок. Існує певне коло осіб, для яких із складу випусються матеріали. Все виписане оформляється так, нібито воно пішло на виконання замовлення. «Замовник» платить по державних цінах за матеріали та уявне пошиття, несе відріз на базар і перепродує. Такими «операціями» Лібін за одним махом двох зайців убиває: і майстри план виконують, і сам він має, звичайно, з цього «доклад»...

Та нехай не сумує і замовник, хай не печалеть його протиріччя між рекламою і дійсністю. Бо виходить так: не було б щастя, так реклама... підвела! Не замовивши пальта, клієнт має повну гарантію, що воно не буде знівечене. Зважте-бо самі. Замовниці Кантупаловій закройщик Левіт шив бостонове пальто. Чи то з метою прискорення процесу пошиття, чи то з других міркувань, Левіт (закройщик, повторюємо, а не хутровик!) прийняв від замовниці каракулеву шкурку для коміра. Все вийшло б гладко, якби пальто не «зійшло з мірки». Разом з пальтом злетів з мірки і комір — пропала шкурка... Левіт заплатив замовниці за зниклу шкурку буквально копійки і пішов мити руки.

Той же віртуоз Левіт шив пальто замовниці Супонинській. Цього разу пальто не встигло зійти з мірки, але рукави зникли перед першою ж приміркою. Як же бути? Замовниці Охримової свити замість пальта не хоче... Вихід знаходять швидко. Замовниці із складу фабрики видають відріз, збитки відносять «на шию» закройщика і, як своєрідний трофей, йому передається недошита «Охримова свита». Рукави, звичайно, знаходяться, і Левіт одержує змогу за пальто купити два таких відрізи, як той, що «на його шию віднесений».

— ...І довелось нам знати з роботи закройщика Левіта, — з глибоким сумом розказує Лібін. І не червоніє... Червоніють за нього манекени, що стоять в експериментальній лабораторії фабрики. Бо манекени знають, що Левіт, підвищившись по службі, чикриже і ріже тепер на посаді конструктора-модельника фабрики. Пошиває мовчазні манекени в дурні. Користується тим, що вони без язиків.

Точнісінько так за бракоробство було знято з роботи завідуючого

ательє № 1 Гендлера і завідуючого ательє № 2 Райгородського. Гендлер став завідувати другим ательє, а Райгородський — четвертим. Якщо від такої перестановки «доданків» сума і змінилася, то тільки в кишенях «обшитих» замовників! Більш ніде...

Не легко помітити і розкрити всі махінації ділків з Одеського індпошиву, але досить уважному ревізоріві відшукати одну нитку — і весь цей клубок сам розмотається. Досі, приміром, лишається непоміченою і невідзначеною вперта боротьба Лібіна і Горштейна за освоєння асигнованих коштів. А їх же вони «освоюють» як тільки можуть! На капітальний і поточний ремонт асигновано 77 тисяч карбованців, а освоєно 79 тисяч. Всі витрати оформлено за всіма правилами бухгалтерії. Але слідів ні поточного, ні капітального ремонту і не шукай. Для таких «ремонтів» Лібін спеціально тримає на фабриці «майстрів на всі руки» Шульмана і Співака, які підмакують який-завгодно документ на яку захочете суму, які можуть своїми підписами не тільки «відремонтувати» ательє, а й пересунути його на сто метрів ліворуч! Це ж вони й «оформили» горезвісне вентиляційне устаткування в першому цеху. Деталі з поганенької жерсті охрестили деталями з триміліметрового котельного заліза, повітря навколо проводів найменували ебонітом. Покрутилась-повертілась та витяжна вентиляція, пустила пиляку в очі робітникам, витягла в трубу 7 тисяч карбованців і теж «зискочила з мірки».

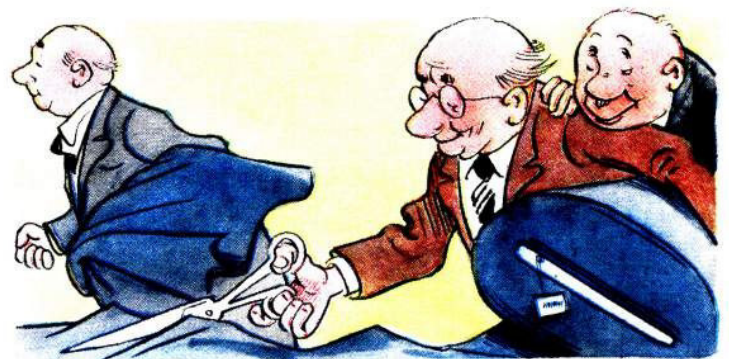
Досі жоден ревізор не помітив і комедії зі штатами, яку тут грають не перший рік. Замість майстрів-кравців Лібін утримує тільки по цеху № 1 обліковця складу Ульман, конфекціонера Сальман, обліковця контори Пупко, начальника пожежної охорони, охоронника.

Ролі учнів у самому тільки першому цеху виконують: браківник складу, електрик, два механіки і... юрист Шпільберг. Звичайно, учениця кравця — юрист Шпільберг — виступає по сумісництву і художньо-юридичним оформлювачем всього цього фарсу. Важко гадати, чи вичит Шпільберг кравецьку справу, чи ні, але є всі підстави запевняти, що коли з неї і кравець буде такий же, як юрист, то не один костюм ще зійде з мірки.

Ось такі, далеко не індивідуальні справи на Одеській фабриці індівідуального пошиву. Багато там було ревізій, багато перевірок, сім разів міряли і жодного разу не відрізали. Будемо сподіватись, що цього разу і відмірять як слід, і відріжуть кому слід підступи до державної кишені.

Іван ГАЙДАЄНКО,
Спец. кор. ПЕРЦЯ.

м. Одеса.

Пошта Перця

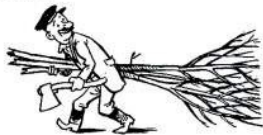

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Колгоспник артілі ім. Шверника (с. Житне) Нестір Туник зрубав в учбовому господарстві Роменського агролісомеліоративного технікуму 60 молодих дерев. Його ввіймано на місці, складено акта, хоч Туник і дуже лаявся й ображав охоронника.

Матеріал передано до міліції 15 січня 1952 року.

І лежить той матеріал, а Туник посивіє, бо дільничний інспектор міліції т. Адаменко ні кує, ні меле...

Як на твою думку, Перче: хто кому кум — чи Туник Адаменкові, чи Адаменко Туникові.

В. ЛИТВИН.

Роменський район,
Сумської області.

ДОРОГИЙ ДЯДЮ ПЕРЧЕ!

Ужгородський фанерно-мебловий комбінат виробляє дитячі іграшки: коляски, столики, стільці, ліжка...

Роблять на комбінаті ці іграшки неохайно. Дерев'яні деталі не захищені, не зашпакльовані, у багатьох місцях — сучки, щілини, фарба теж накладена абияк, де

густо, а де — пусто. Такими їх і розсилають для продажу.

Дуже хотілося б знати, коли дядя Едельман — директор фанерно-меблового комбінату — перестане бавитись своїми іграшками і серйозно займеться випуском продукції для дітей?

Наташа БРОВКО,
Леся КУРИЛО.

м. Київ.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Якби ти тільки знав, Перче, до чого переважтажився Іван Корнійович Шербина! Вдень він завідує райвідділом кінофікації, ввечері працює кіномеханіком у с. Миколаївці. А в перервах між денною та вечірньою роботою Іван Корнійович ще й художник.

Пише рекламні кіноплакати. Кіномеханік-художник Шербина одержує щедру винагороду за свої труди від завідувача райвідділу

Шербини. Через те ж, що Іван Корнійович — завідувач райвідділу — не робить жодного зауваження Іванові Корнійовичу — кіномеханіку, той крутить кінофільми абияк, а обриви кіноплівок і перебої у звуковому супроводі фільму щедро компенсує гучними репліками, від яких у кіноглядачів вуха в'януть.

Бачиш, Перче, як горить на роботі Іван Корнійович. Аж смаленим пахне!

Кіноглядачі: В. ЯКОВЛЄВ,
З. РОСТОВА,
І. ГРИЦЕНКО.

Миколаївський район,
Одеської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Приказка каже: «За шматок кишки сім верст пішки». Воно не так уже й важко сім верст про-

йти, коли знаєш, що кишка на тебе чекає. А спробуйте землю обробляти, коли лежить вона десь за горами-лісами...

Розташований наш колгосп ім. Кагановича у Диканському районі, а 350 гектарів землі маємо в Чутівському районі. Отож, щоб добратися до неї, то мусимо подолати 25 кілометрів. (Через Полтавський і Котелевський райони переїжджаємо!).

Яка вже там урожайність може бути, коли гною вчасно не вивезеш, як слід поля не обробиш.

Не раз зверталися ми до Полтавського обласного управління сільського господарства, писали

й до Міністерства сільського господарства УРСР. Наслідків нема.

Може ти, Перче, вивідиш добрим землевпорядником, наведеш у цьому ділі порядок і наблизити нашу землю до нас.

В. УЛІЗЬКО,
голова колгоспу.

Полтавська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 2 в розділі «Виставка ширнотреба» ПЕРЕЦЬ опублікував замітку «Перелітні миші». За випуск недоброякісних ліктарів «літуча миша» нерухокий республіканський трестом «Металоширвжиток» т. Будіян настав адміністративні стягнення на директора Нижньохортницького заводу ім. Енгельса т. Біляцького та головного інженера т. Калашникова.

***

У тому ж номері було вміщено листа під заголовком «Корисна річ» про безладдя, які мали місце під час продажу квитків на станції Адампіль. Начальник пасажирської служби Вінницької залізниці т. Грачов оголосив догану начальникові станції Адампіль і запропонував йому навести порядок в обслуговуванні пасажирів.

***

У № 22 за минулий рік ПЕРЕЦЬ надрукував фейлетон «Повість про Марію Іванівну та Івана Кирилівна». Міністр легкої промисловості УРСР т. Єсипенко оголосив сувору догану начальникові Дрогобицького облягпрому т. Третякову і зобов'язав його усунути виявлені порушення та неполадки на підвідомчих підприємствах.

***

У № 23 за минулий рік, у фейлетоні «Резерви і нерви», ПЕРЕЦЬ критикував директора заводу ім. Сталіна т. Катеринича. Обговоривши виступ Перця, заводський партійний комітет зобов'язав директора заводу закінчити в першому кварталі будівництво навчального корпусу та допоміжних приміщень ремісничого училища № 1. Прийнято рішення про культурно-побутове обслуговування молодих робітників на заводі.

***

Група колгоспників поскаржилася ПЕРЦЕВІ, що голова виконкому Ронитської сільради (Заболоттвський район на Волині) Голяничук та голова артілі ім. Будьонного Балачук порушували радянські закони. При розслідуванні факти підтвердилися. Волинський обласний суд засудив Голяничука М. А. до 2 років, а Балачука П. Т. до 4 років позбавлення волі.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Премії, як вже точно доведено, отак просто з неба не падають. Щоб одержати премію, — її треба заслужити. А чи є якісь шанси на одержання премії у т. Прозукіна, директора радгоспу імені Кірова, Мелітопольського району, Запорізької області?

Кажуть люди, що шансів нема. Садовинрадгосп, очолюваний т. Прозукіном, нічим особливим не відзначається.

Та т. Прозукін не дуже сумує. У нього крім саду-винограду є ще й корови. Ото з них і вирішив Прозукін видоїти собі премію.

Як?

Повідомив він Укрсадовинтрестові, що добився удою по 4.000 літрів молока на кожну з 10 корів, хоч всім у радгоспі відомо, що доїли 13 корів.

Подав директор радгоспу зведення про удій — і з замиранням серця жде премії.

Порадь, Перче, керівникам Укрсадовинтресту негайно ж преміювати Прозукіна, як винахідливого окомашильовача!

К. БАБЕНКО,
О. КУШ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Один рибалка спіймав якось дивовижну рибу: від голови до хвоста вона мала 100 см., а від хвоста до голови — 75 см. У нас є всі підстави гадати, що цей рибалка нині завідує лісним складом Пролетарського управління шахтовідбудови тресту «Вороши-

ловградшахтовідбудова». Це — Бурлуцький. Саме за цим принципом він випускує наряди робітникам. Так, одній і тій самій бригаді вантажників він у різний час виписав за розвантаження 3 вагонів алебастру (кожний по 50 тонн) три різні суми: перший раз — 220 крб., другий — 153 крб. 50 коп. і третій — 100 крб. (наряди №№ 69, 12 і 10).

У практиці Бурлуцького таких «рибальських» фокусів чимало. Чи не для того він каламутить воду, щоб рибка краще ловилась?

Десятник П. ІВАНОВ.
Електрозварник І. ДУБАС.
м. Кремінне,
Ворошиловградської області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 5-92-77, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (234) (на українському мові).

Підписано до друку 25.ІІІ. 1952 р.

Формат 70x105 см. 1,5 друк. арк.

БФ 01419.

Друкарня видавництва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 942. Тираж 100.000 прим.

НА ЛІССАБОНСЬКОМУ ЗБІГОВИСЬКУ

На черговій сесії ради Північно-атлантичного блоку США категорично вимагали від своїх партнерів набагато збільшити й без того величезні асигнування на підготовку нової агресії.

- Гроші — на бочку!!!

